

www.gurgelkott.se

Hej! Strax före valet 2014 skrev jag ner lite funderingar om politik, partival och varför det är bra att gå med i ett parti. När jag nu läser texten ser jag att den är minst lika aktuell inför valet 2022. Det mesta har redan sagts tusen gånger så det kanske är löjligt att skriva, men för mig var det viktigt (även om ingen mer än jag läser). Som vanligt skriver jag för långt och osorterat men har delat upp texten till en följetong i 5 delar som var och en tar runt 3 minuter att läsa.

Och nu har allt återförts till ett samlat dokument – här kommer alltså alla delar på ett bräde!

Hälsningar Dicken Hedrenius, räckande anspråksfull

Måndag: Politikermyndigheten

Tisdag: Pulvermosklumpar

Onsdag: Det inkrökade rummet

Torsdag: Djupt inne i Heilandsåsen

Fredag: Vi är Macintorsk (men får virkade ballonger)

Del 1 av 5

POLITIKERMYNDIGHETEN

Utan tvivel är man inte klok, sa Tage Danielsson. Tänkare, författare, politiker och vänner som jag ser upp till för deras sätt att resonera eller vara visar upp en politisk spridning. Personer med stor kunskap och klokhet har kommit till sinsemellan olika slutsatser om vilken politisk riktning som är bäst (och trots det är målet ibland ganska gemensamt!). Det spelar roll för mig. Men tycks inte göra det för den som tror sig vara kapabel att hitta ett så säkert svar att den som kommer fram till ett annat måste vara dum i huvudet. En del lanserar sin politiska ideologi som resultatet av obestridlig vetenskap. Den vetenskapen är inte obestridlig och kommer aldrig att bli det. För mig får magkänslan det sista ordet, eller åtminstone mina egna åsikter. Den som bekymmerslöst räknar ut den bästa politiken med vetenskap menar till skillnad från mig att politik inte är kopplat till åsikter och drömmar.

Efter valet 2010, när SD valdes in i Sveriges Riksdag, gick jag in som medlem i Socialdemokraterna. Det var ett svårt beslut för mig, som inte kommer från en tradition av att tillhöra politiska partier. Jag har oftast lutat allmänt åt vänster men periodvis snarare högerut, och genomgående egentligen ganska kalejdoskopiskt. Ibland avsevärt vänster om sossarna. I sällskap med alltför många svenskar har jag sett det som pinsamt att tillhöra ett parti, eftersom inget parti tycker helt som jag. Vi lever i en individualiserad tid när det känns obehagligt att bära dekaler för något som vi inte står bakom reservationslöst. Men ingen är den andra helt lik och till slut skulle vi behöva ha lika många partier som invånare om ingen kan tänka sig att kompromissa. Det man måste lära sig är istället att kompromissande är den framkomliga vägen. Och när det gäller kompromissande stannar det inte vid partivalet för mig - hela samhällsutvecklingen behöver att man söker kompromissande och reformer hellre än mord. Om det har jag övertygats och har så blivit en trist gråsosse. För tråkigt och mesigt? Ja, kanske, men jag har kommit fram till att jag hör mest hemma här. Jag skulle gärna se ett klart klarrödare socialdemokratiskt parti, men det aningen lysterfattiga fält på vilket det ändå verkar är viktigt för att få riktiga (om än små) förändringar att komma till stånd. Som komplement behövs färglada och skrikigare klickar vid sidan om (som inte riskerar att behöva verkställa?).

Något som också har spelat roll i mitt partival är att jag bor i en så blådominerad kommun att det känns lite lagom vänsterextremistiskt att vara med i socialdemokraterna...

Det är väldigt lätt att klaga över vad politiker gör eller inte gör. Men jag är glad över att det finns människor som ägnar sig åt politik. De flesta gör nog sitt bästa och den som tror att det kan göras bättre borde försöka själv. Det behövs. Vår demokrati kan slockna. Det får den inte göra. Alla har lika stort ansvar, det finns inget "Politikermyndigheten" som engagerar lämpliga kandidater. Tack och lov. Varje person som engagerar sig, varje tonåring som går med i ett ungdomsförbund, varje vuxen som ägnar sina kvällar åt att plöja igenom hundratals textsidor för att kunna förvalta väljarnas förtroende på ett seriöst vis (oftast närapå gratis dessutom), varje person som åtminstone ser till att rösta när det är val. Alla dom är nödvändiga för att demokratin inte ska ersättas av något som är mycket, mycket sämre. Dock är det en förutsättning att de partier som stöds aktar demokratin.

Jag tror att många tänker att politiskt engagerade väljer den ena politiska sidan för att de är emot den andra. Det blir nog så när debatter byggs mycket kring att berätta vad andra gör för fel. Tänk om drivkraften är så enkel att man vill vara med och lirka samhället längs den ledstång man tror leder oss mest i blom! Jag själv tycker mig se många fördelar med blått, men efter en total sammanräkning blir jag ändå röd. Och förresten är det mest andra saker som gör mig till den jag är.

De som har läst George Orwells 1984 blir förstås på sin vakt om partierna tycker eller verkar tycka för likadant och är för sams. Men vilka är skillnaderna? Flera ståndpunkter som jag har "i botten" brukar ses som vänsteridéer, trots att jag ser det som möjligt att utifrån samma ståndpunkter komma fram till att rösta på ett högerparti. Och tvärtom när det gäller vissa andra ståndpunkter. Något att sträva efter i det politiska livet är att enas i allt man tror att man kan enas och sedan ha kraft kvar att hitta de väsentliga skillnaderna. Det är nog många duktiga på men jag tror att det över lag kan bli bättre.

Mer dramatiskt än så slutar inte första avsnittet. I morgon handlar det om pulvermos. /Dicken

Del 2 av 5

PULVERMOSKLUMPAR

För några år sedan skrev den förre kultur- och skolministern Bengt Göransson boken "Tankar om politik", som kom att bli välkomnad med kokvarm famn i vårt hem. Läs t.ex. kapitlet "Medborgare eller kund"!

När man kallar medborgare för kunder eller skattebetalare har man påbörjat en långsam nerbrytning av vars och ens syn på den egna rollen i samhället. Man förminskar sin egen betydelse och sitt eget ansvar för samhället. Den som ser sig som samhällets kund är inte längre på riktigt en del av detsamma, samhället är några andra. Om jag ser mig som kund till de kommunala verksamheter som just jag nyttjar, ja då kommer jag att se mig som icke kund till de verksamheter jag inte nyttjar. Kunder vill betala för det de köper och inte för det de inte köper. Precis så fungerar den normala marknaden, det är ju självklart. Men den delen av samhället som vi medborgare har bestämt oss för att driva ihop fungerar inte alls så. Det är viktigt att jag som medborgare värderar nyttan också av de offentliga verksamheter jag inte använder, både ur ett snävt

egoperspektiv och ur ett större. Den principen gäller även om man stödjer ett parti som vill ha en minskad offentlig sektor.

Jag tycker att folk till höger och vänster (!) slänger sig med begreppen kund och skattebetalare och "kommunens varumärke" på ett vis som på sikt krasar sönder en sorts samhällelig gemenskap som jag tror att de flesta faktiskt önskar ska finnas, nästan vad de än sympatiserar med för parti. "Gammal skåpmat", skrev flera recensenter om Bengt Göranssons bok. Kan väl hända, men inte formulerad på detta vis och dessutom inte mindre aktuell nu än någon annan gång.

En näraliggande infallsvinkel är frågan om hur lite som krävs för att betraktas som kund i den kommunala servicen, tycker jag. När jag använder en avgiftsbelagd tjänst inom denna service motsvarar avgiften oftast endast en mindre del av den egentliga kostnaden. Huvuddelen har jag redan betalat tillsammans med de andra delägarna. Varför skulle jag genom att betala några extra hundralappar plötsligt adlas till kund med därtill hörande privilegier som "kunden har alltid rätt"? Om jag stolpade in i en butik och erbjöd mig att köpa en LP med Sister Rosetta Tharpe för en femtedel av priset skulle jag inte ens räknas som en presumtiv kund, jag skulle bli utslängd på gatan och få käften igenmurad med en påse danska skallar.

Ett företag definieras av lagen genom att det söker vinst. Vad vill en kommun? I grunden finns kommunal service bl.a. därför att vi medborgare har funnit det angeläget att tillsammans täppa igen några oönskade hål som har uppstått i glappet mellan vad företag ser vinstmöjligheter i och vad vi vill ha tillgång till. Alla är nog överens om att skattefinansierad verksamhet ska vara kostnadseffektiv men sedan är det några som får för sig att den ska ha ett vinstmål, som ett normalt företag. Märkligt nog är det, tror jag, samma personer som - med all rätta - gärna påpekar att skattefinansierad verksamhet inte ska konkurrera med den fria marknaden. Jag tror att de dyrkar den fria marknaden på ett religionsartat vis, och att de därför ser vinstmål som en garanti för att vilken verksamhet som helst kommer att skötas på bästa sätt. Jag kan inte se att detta tankefel skulle vara positivt ur något perspektiv, i varje fall inte från höger eller vänster. Däremot hör man nog hurrarop från den som tänker driva ett företag vars vinst består av skattebetalarnas pengar. Då är vi f.ö. inne på ett annat bra kapitel i Bengt Göranssons bok. Läs den vetja!

Liberal är ett begrepp som kan betyda många olika saker beroende på vem som förklarar. Om man med liberal särskilt menar tillåtande ser jag det som ett önskvärt mål. Maximalt tillåtande (låt mig kalla det "frihet") för största antal medborgare tror jag att man har möjlighet att nå genom socialdemokrati. Mer högerinriktade alternativ leder till en mindre jämn fördelning av friheten - mer åt färre. Det är inte lika bra tycker jag. Kanske handlar det om hårklyverier när de flesta stora partierna i Sverige ligger i ett lila segment, en blandekonomi på var sin sida om någon sorts "mitt". Det är nog i detta segment (om än ganska nära rödkanten) jag hittar den politik som bäst förverkligar min önskan om hur samhället ska vara. Kommunism verkar ju bara leda till diktatur, och även om den inte skulle göra det så vore den nog mördande tråkig. Och att lossa all marknadsreglering skulle bara leda till en privat variant av kommunismen, med ett stort företag som äger hela världen. I slutändan en lika oliberal lösning som kommunismen.

Tar man in t.ex. miljöfrågor i frågan om frihet att välja livsstil hamnar jag ganska snart i en position från vilken det är motiverat att vilja begränsa den enskildes valfrihet. Den som äger mycket pengar har inte rätt att använda dem på ett sätt som förstör världen (och därmed inskränka andras valfrihet). Ingen annan heller. Det har jag bestämt.

Jag vill helst inte välja ett parti efter dess hållning i tillfälliga sakfrågor, i stort sett vill jag rösta efter grundideologi. Men att svepande hänvisa till sin ideologi när man diskuterar sakfrågor kan bli helt fel. Som när en del säger att de är emot skattefinansiering av ditt eller datt för att de är anhängare av liberalism och därmed motståndare till annan offentlig sektor än minsta möjliga. Med en minimerad offentlig sektor krävs ju en desto noggrannare analys av vad den ska rymma!

För mig är t.ex. kulturpolitiska frågor viktiga. Det är marigt att tänka ut och genomföra en bra kulturpolitik och jag har i surare stunder tänkt att samhället borde låta bli att ens försöka. Men kulturpolitiken har utvecklats efter bra idéer som bl.a. handlar om att Sverige är en folkgles urlång nordpolshåla som blir bättre om vi köper oss en kulturell bredd som vi egentligen har för få medborgare för att hålla på vanligt kommersiellt sätt. Målet är inte att alla nödvändigtvis ska ta del av en "smal" kulturyttring. Målet är snarare att yttringen alls ska finnas, även om det är en minoritet som väljer att direkt ägna sig åt den. Och är målet att det gör Sverige bättre för alla. Både för att minoritetens intresse uppmuntras och för att medborgarna älskar att de lever i ett land som inte har ångvältat småstigar till förmån för en enda bred motorväg.

Tanken är att skapa allvinst, att individ och samhälle utvecklas i trippelkubik genom att bildligt talat skaffa fler ingredienser till skafferiet, så att varmkorv inte förblir den enda rätten. Få fler vinklar, spola ur de pulvermosklumpar som hotar att täppa igen våra tankorum. Vill du inte ha kulturpolitik? Argumentera då riktigt! Det är t.ex. okej att säga att korven får duga åt oss - men det räcker inte att som enda skäl anföra en liberalistisk ideologi. Och låt mig slippa de grovsossar och andra som av dunkla ideologiska skäl föraktar böcker, klassisk musik och andra för mänskligheten guldbekransande uppfinningar. Förresten blir jag rasande när jag tänker på att sossarna skickar ut medlemsenkäter där man utifrån en meny får välja vilka politiska områden man tycker är viktiga. Kultur är inte med på menyn. Rasande, ja.

Inget område är mer oförutsägbart bland partierna än kulturpolitiken. Särskilt på kommunalnivå gäller det att titta på de personer som faktiskt kommer att sitta i nämnden.

Ja det var allt för idag. Deppa inte över pulvermoset - vi är inte de enda som får skopor för vår matkultur i Asterix, brittena blir än värre utsatta. I morgon handlar det om inkrökade rum. /Dicken

Del 3 av 5 DET INKRÖKADE RUMMET

Varken de blå eller de röda vill ha företagare om de inte är stora, stora. Alla partier som har sagt att de ska underlätta för småföretagare har visat sig mena företag som är mycket större än de som jag är van att verka i. Och varför inte? Alla ekonomier jag känner till för ju mot monopol. Kommunism-monopol. Marknadsekonomi-monopol. De tänkbara undantagen befinner sig i den lila zonen. Många hävdar att ultrafri marknad inte alls leder till monopol. Jag tror att de har fel.

Monopol! Hur just jag och just du väljer i vardagen spelar roll. Det är ett problem att många vill ha möjlighet att välja mellan många saker, men att de alltför ofta inte är beredda att ägna sig åt att göra bra val. Det här är ett smolk i bägaren för det samhälle som traditionellt kallas liberalt. Privata företag försöker att få oss att välja just dem, och vi har sålt gemensam egendom till dessa företag som nu konkurrerar med varandra om oss som kunder. I en drömvärld kunde detta vara en bra lösning - kundkraften styr de dåliga företagen i putten och rosar de bra. Men det funkar ju inte så! Tvärtom jäser sig många dåliga företag tjocka för att

majoriteten väljer dem och istället sänker de bra. Därefter kan vi välja mellan dåligt och dåligt... Det duger inte, då har man inte tagit det ansvar som man har sagt sig vilja axla! Salig Vilhelm Moberg hade nog blivit ursinnig om han hade sett. Läs förresten Lena Acebos Obs är granne med Gud! Men även för ett vänstersamhälle är detta bågarmolk. Så länge vi inte har nått ren diktatur kommer folkets val att få genomslag, det går bara lite långsammare i vänstersamhället. Det gör mig ledsen och gör att det blir svårare att välja rött eller blått. Som att det inte spelade någon roll då resultatet blir detsamma. Usch. Jag tror att många felaktigt ser det som en vänstervriden handling att välja bort de sämsta månglarna. Att rösta för ett ökat eget ansvar och sedan inte ta det är dåligt! Svenskar har det bra och har gått i skola, vi har möjlighet att välja bra och det ska vi göra.

Och apropå skolan: om det är så att barnen kan mindre idag så tror jag att det hänger mer ihop med vuxengenerationens val i allmänhet än med olika regeringars ambitioner att ta krafttag i skolfrågan. Ta till exempel dyrkandet av internet, där allt har samma värde (=noll). Alla människor är lika mycket värda, det är viktigt att hålla fast vid, men det innebär inte att alla förtjänar samma auktoritet i alla frågor som dyker upp i de otaliga rundgångsdrabbade kommentarsfält där ingen läser mer än tre tidigare inlägg. Om Einstein själv skulle kommentera i ämnet krökta rum skulle hans inlägg väga jämnt mot den anonymt lämnade motkommentaren "hos mej e fan alla rum inkrökade, hö hö". Ett handfast exempel på hur allt värderas lika på det här internetet är när vuxna timme ut och timme in sitter och klickar "gilla" ömsom på bilder av bekantas fredagsvinboxar och ömsom på upprop om att inte stena våldtäktsoffer. Är det regeringens ansvar att lära deras barn att värdera kunskap? Ja, delvis. Men man kommer nog inte så långt i kampen för kunskapsälskande om man isolerar den för mycket till att handla om just skolfrågan. Allt hänger ihop. Den som är duktig på kroppar vet att det bästa stället att massera och töja kan vara någon annanstans än där det gör ont. Det gäller även samhällskroppen. Åh, vad jag fick till det där, jag går ner i spagat av lycka!

Ja, det var allt för idag. I morgon handlar det om Heilandsåsen. Då blir det några rader extra. Det är förresten Povel Ramel som ligger bakom rätten halstrad halmstadslax med hallandsås. /Dicken

Del 4 av 5 DJUPT INNE I HEILANDSÅSEN

En riksnarzissistiskt bränd brunbris genomsusar vårt land. Det är Rhoca-Giltyngt att rösta på ett parti vars källa upprunnits djupt inne i heilandsåsen. "Jag är inte rasist" är ett vanligt sverigedemokratuttalande. Så bra! De säger också att "det finns väl ett skäl till att så många röstar på sverigedemokraterna". Ja just det, att de är egoister med främlingsskräck. Varför skulle de annars välja att rösta på just det partiet? Möjligen p.g.a. lättja, se mer om det en bit ner. Att skärskåda graden av rasism hos den enskilde SD-väljaren är ganska ointressant, det räcker att konstatera att partivalet i sig är prorassistiskt. Läs partiprogrammet (det s.k. principprogrammet)! Här vill man kanske erinra om att vi alla väl har röstat på partier från vilkas program vi hade velat utesluta ett och annat. Men då brukar röra sig om frågor av lägre principiell dignitet. I mina ögon kan man inte rösta på ett rasuppdelande parti vars uttalade nazisympati inte bara fyller upp backspegeln utan i hög grad slaskar omkring i döda vinkeln och kring rattnavet, och sedan mena att man bara ville att färre människor skulle flytta till Sverige.

Partiprogrammet är alltså tydligt nog när det gäller den rasistiska agendan. Och nog har jag sällan hört en SD-väljare utveckla sina resonemang om invandring utan att efter en stund blotta en rasistisk människosyn - en människosyn som jag inte vill se växa i världen och som inte får styra landet jag bor i. Om vi var isolerade på så vis att ingen någonsin ville eller behövde invandra till Sverige, skulle likväl en rasistisk grundsyn leda till ett sämre liv för arten människa. En rasist gillar ju inte olikheter och vill därför bekämpa individens särart. Du och jag får inte vara oss själva. Överhuvudtaget, om man tittar på de som representerar partiet Sverigedemokraterna, är det helt enkelt uteslutet att tänka sig att lägga något större ansvar i deras händer - helt oberoende av om det finns någon kvar som de skulle kunna utöva sin rasism mot.

Eftersom många rasister närsomhelst och otillfrågade påpekar att de inte är rasister, antar jag att de inte är glada över att vara rasister. Varför inte? Ser till och med rasisten själv det som synd att vara rasist? Kanske inte så konstigt, för knappast någon människa är odelat stolt över hela sig (det vore ganska märkligt med en sådan). Rasisten kanske faktiskt skäms? En annan förklaring kan vara att man numera har skruvat en millimeter på skivan och inriktar sig mer på etnisk bakgrund än biologisk. Men det verkar som en överdriven och hastigt påkommen språklig nitiskhet att mena att man då inte är rasist.

Vi alla har ju fördomar och min åsikt är att man gör sig och alla en tjänst genom att försöka hitta dem hos sig och ifrågasätta dem. Ibland har man

nytta av sina fördomar, de kan t.ex. spara tid, men många gånger är de korkade. Om man envisas med att bestämma sina medmänniskor utifrån vilken gruppstillhörighet man tycker att de har så får man inte göra det för lätt för sig. Alla människor tillhör nämligen ett extremt stort antal grupper, och ingen ingår i exakt samma grupper som någon annan. Summan av alla de grupper som en individ ingår i utgör en del av hennes unika person. Här är några av mina (ber om ursäkt för uppräkningsglädjen!): vänsterhänta, barnboksnostalgiker, dubbeldäckargillare (Leyland Atlantean), tenorer, blåögda PK-muppar (?), simmare, medlemmar i Svenska Kyrkan, hussar, djur, människor, bisensuella åletare med 42 i flipflop, restaurangbesökare, tjockisar, rättparkerare, män, obehagliga, villaägare, obehagliga villaägare, fotgängare, Toby Esterhaseföljare, medborgare, medlemmar i SAP, solo- och ensembleartister, svenskar, låntagare i bibliotek och bank, tidningsprenumeranter, företagare, rymdfarare, beigesolkiga, iglooivrare, kriminella, söta, kverulanter, anställda, bullriga, väljare, lärare och gräsklippare. Och så förstås "gruppen som just du gissar att jag tillhör" (fyll i gruppegenskaper själv efter egna fördomar). Utöver dessa grupper tillhör jag tusentals varav en kanske är att jag har extra mycket av någon viss människoras i mina gener (jag vet inte det där) och en annan är att jag kanske kan kallas etniskt svensk (jag tror att det betyder att man äter sillar och det gör jag ju ibland, fast det är inte så gott utan jag äter det bara för att få dricka något som inte heller är så gott, och sedan bete mig efter det).

Om du, kanske utan att ens känna mig, tar dig rätten att välja ut en av alla mina gruppstillhörigheter och låta just den definiera min person tillhör du grupperna "dåliga människokännare" och "taskmörtar som fackar andra". Om ditt val är min eventuella ras- eller etnotillhörighet är du dessutom med i gruppen rasister. Seså, det var väl inte så klurigt att bestämma?

"Barnsjukdomar finns i alla partier" säger SD och jämför sig med arbetarrörelsens uppvaknande för bortåt 150 år sedan. Den rörelsen startades av utbildade människor som sökte en väg ut ur misär och slavliknande arbetsvillkor. 1988 startade ett gäng nazister SD som protest mot det samhälle som rådde då, alltså under det svenska 1980-talet. Då hade vi det hjärtans bra och det var mycket kort tid sedan. Det de söker är en återgång till det som var Sverige före arbetarrörelsen, begrunda det alla arbetare som tror att fackfientliga SD är ert parti! Och begrunda det, alla som på allvar tycker att vi ska vara jämställda med varandra oavsett kön. Begrunda det inte minst du som, liksom jag, ser oönskad ojämställdhet mellan könen i länder från vilka många för

närvarande försöker fly. En röst på SD är att heja på den ojämställdheten. Idag är många rädda för militanta fundamentalistiska terrorister. Jag är också rädd för sådana, från vilket land de än verkar. Tror du att Sverigedemokraterna sitter inne med svaret på hur världen ska slippa militanta fundamentalister? Nej, jag tänkte väl det.

Att slippa militanta fundamentalister... Följande diktaturrosande citat ur SD:s partiprogram ger vid handen att man på godtycklig grund ämnar att avsluta ursvenskars medborgarskap (t.ex. de som tillhör de egna väljarnas oliktankande barn?). "På samma sätt som den som är född in i en annan nation senare i livet kan bli en del av den svenska nationen menar vi också att man även som infödd svensk kan upphöra att vara en del av den svenska nationen genom att byta lojalitet, språk, identitet eller kultur."

SD har bara funnits i några fåtal decennier och försöker redan att dra ett streck över skälet till att de startade partiet. Men när den nazistiska rotens ådergrenar gång på gång blottas drar partiet till sig allt fler väljare. När dess tilltänkta justitieminister fylleslås med järnrör lockas ännu fler väljare (tro det eller ej - andra partier gör sig av med företrädare som gör sådant, och det beror inte enbart på risken att förlora väljare). Väljare som sitter isolerade vid sina datorer och klänger sig fast vid gnällssajter. De ser aldrig något positivt och de rapporterar bara sin egen bitterhet. Jag känner inte igen den tråkiga värld de beskriver men jag tror att de i värsta fall bidrar till att den kanske blir så tråkig som de säger att den är. Fast jag kanske borde knipa käft, jag som alltid älskar att bada och som så ofta får vara med om lajbaniteter på mitt jobb. Tänk bara att få ha en happening på en lågstadieskolas skolgård i septembersolen och spela tuba och tvärflöjt (järnrör?) med 53 yrglada barn som står i kö för att blåsa i instrumenten!

Sverigedemokraten tycks gärna ha ett förutgivet svar oavsett fråga (jmf historien med kristendomsfröken och ekorren) och måste därför allt som oftast bortse från rationella argument. Det förhållningssättet har en benämning: fanatism. Inte så förvånande att sådan lurar kring ett riksdagsparti som relaterar all politik till sin enfråga. Fanatikerns tankar går i slutändan ihop till en perfekt enhet, och när deras motståndare säger emot sig själva förutsätter fanatikern att skälet är dubbelmoral. Vi andra vet att det är mänskligt att inte få ihop alla trådarna helt och att det kan finnas en värdefull humor och förlåtelse kring den kunskapen. Vi vet också att det kan vara värdefullt att tvivla. Jag tar Tage Danielsson-citatet "utan tvivel är man inte klok" på allvar. Det känns rimligt att fråga

mig själv om det kan vara så att de som tror på att stänga ute resten av världen från Sverige har rätt. Min slutsats blir att de inte har särskilt rätt, ändå edsbinder jag ogärna satsen till evig bergfasthet. Men finns det en gräns för vilka frågor som man tror kan tjäna på att utsättas för tvivel? För mig gör det det och bortom den ligger bejakande av rasism.

Sverigedemokraten "säger det som ingen vågar säga" och förutsätter sig då företräda någon mer än sig själv. "Vi måste ju kunna diskutera invandring" är en annan vanlig fras, trots att alla riksdagspartier pratar om invandring mest hela tiden och att mycket få ser frågan som ett ickeproblem. Det är bara det att de ofta tycker annorlunda än sverigedemokraten, det är där och bara där skon klämmer. Det tycks finnas en utbredd tro att yttrandefrihet innebär rätten att inte bli emotsagd, vilket i själva verket är motsatsen till yttrandefrihet. Att försöka påverka politiska frågor är A och O i en demokrati och om man inte hittar ett lämpligt parti att verka genom får man försöka någon annan väg, kanske starta ett nytt parti. Varför skulle just du eller jag ha större rätt än någon annan att slappa? Alla har lika stort ansvar, och som tidigare sagt finns det tack och lov inget "Politikermyndigheten" som engagerar lämpliga kandidater. För min del skulle det vara otänkbart att rösta på SD oavsett vilken åsikt jag hade om hur många som ska tillåtas invandra eller fly till Sverige.

Sverigedemokraterna är ett parti vars tongivande företrädare försöker försvara Sverige genom att göra det till något som inte är mycket att försvara. Projektet är alltså dödfött. När jag som barn såg ett rött hus med vita knutar och svensk flagga svajande mot blå himmel prydd av några små bulliga vita moln, då tror jag att jag på något vagt sätt kände att det var något friskt med just Sverige. Samma sak när jag fick en butiksköpt filbunke (från ostaffären på Vikingagatan) som hade en fin gul och ljusblå vimpel på sig. Eller Kavli mjukost, som den såg ut då. När jag som vuxen ser tillbaka på min barndoms 70-tal ser jag ett Sverige som måste ha varit ett bra land att leva i. Det var det för mig. En aning överorganiserat kanske? Idag jämför en och annan det med DDR, ett hån mot det sistnämnda landets invånare. Syftet med jämförelsen är att få människor att tro att de är naiva om de tror att världens tillgångar inte nödvändigtvis måste fördelas helt efter typ coca-colas eget kolsyrade huvud. (Och på tal om överorganisering tyder inget på att storföretag och blåkommuner skulle vara särskilt mycket mindre överorganiserade än vad det offentliga Sverige var under 70-talet, det problemet tycks närmast vara inbyggt i människan).

Nåväl, jag tycker själv att delar av svenska vänstern på ett tidigare stadium borde ha insett vad som hände i kommunistländerna och slutat att hylla dem. På 70- och 80-talen fick vi skolbarn lära oss mycket om nazisterna och förintelsen. "Vi får aldrig glömma", hette det. Jag hade aldrig i min oansade fantasi trott att nazisterna hade svenska arvingar som skulle återuppta marschen, åtminstone inte redan under min egen levnadstid. Jag hade fel. PR-byrå anlätades och i takt med att håret på de marscherandes skallar växte, växte den grupp som tyckte att det här var ett lämpligt gäng att anlita för att leda Sverige.

Hur kunde så många svenskar gå på det här? Efter att ha gått i en så bra skola? Jag begriper det inte. Hur jag känner mig som en "stolt svensk" eller inte är relaterat till denna utveckling. Jag har fått rannsaka mig - vad gillar jag med Sverige? Kan jag bortse från att landet har krigat sig till många av de tillgångar som fick snurr på industrin? Vet inte. Men jag är glad över hur folket lyckades frisera kapitalismen i ett blomstrande företagsland utan att göra ett Sovjet. Det är högst på min lista. Men vad har detta med dagens genfixerade "stolta svenskar" att göra? Inget va? Jag kan välja att bråka och säga att jag är en stolt svensk men med andra värderingar än "stolt svensk". Eller så kan jag välja att strunta i om det jag gillar kallas svenskt eller inte och koncentrera mig på innehållet. Valet är klart: jag väljer innehållet framför etiketten.

För övrigt är det konstigt att känna vare sig stolthet eller skam över vad någon annan gjorde för flera generationer sedan. Om man inte tror att det hänger på generna och alltså är rasist. Bättre att bry sig om sitt eget beteende. Det är svårt nog, jag vet (!), men man kan åtminstone försöka.

Människan är en social art, jorden runt hittar folk tillfällen att umgås. I Sverige brukar man gärna umgås på midsommar, men jag tror att de flesta gör det för att ha trevligt snarare än för att manifesteras svenskhet. Att umgås som just svensk verkar konstigt, i alla fall för mig (invandrare som jag är sedan jag vet inte hur många generationer). Om mitt midsommarsupande ackompanjeras av sill är det måhända en särskild svensk form av alkoholism men fyllan blir ju varken sämre eller bättre för det.

Högst motvilligt tror jag att en lyckosamt förd välfärdspolitik i någon mån möjligen kan vara en sverigedemokrathämmare (vilken bombsäker mening!). Den politiken måste då innehålla bra kulturpolitik

(pulvermoset!) och en skola som vill och kan vara ett centrum för intellektuell utveckling ("utan tvivel är man inte klok").

Men alla förklaringar till trots... Naturligtvis är varje väljare alltid fullt ansvarig för sitt partival. Man får inte vara så okritisk att man tror att ett parti som har många väljare är ofarligt eftersom det annars inte skulle ha så många väljare. Det sättet att välja är livsfarligt.

Det var allt för idag. Om man kunde få ett 1930-tal läsare på detta vore det bra. I morgon handlar det om torskar, men inte vilka torskar som helst, utan om macintorskar. /Dicken

Del 5 av 5 VI ÄR MACINTORSK (men får virkade ballonger)

Jag uppmanar alla att bry sig politiskt och åtminstone rösta. Och kom ihåg att ingen har större eller mindre ansvar än vad du har för att försöka styra världens öden. Älska att debattera, diskutera och säga vad du tycker. Lyssna på andra, och påminn dig själv om att det som den andra säger i någon mån kan påverka ditt eget sätt att se på saken!

Okej, nu har jag valt sossarna. Jag tycker, om än med viss tveksamhet, att de är de minst pinsamma att bära dekaler för. Och jag kan ju förändra partiet! Jag kan i alla fall inte tänka att det inte skulle gå. Det är upp till mig att bli på riktigt aktiv i detta medlemsstyrda parti. Jag är så lagom socialist att det är socialdemokraternas liberala samhälle som för mig är det bästa tänkbara att rösta för, särskilt om man kan få partiet att dras lite mer åt vänster. De blåare delarna av blåisarna har inställningen att det är envars fel som drabbas av allomfattande samhällsproblem. Visst har alla ett eget ansvar, men också ett kollektivt. De som för tillfället är starka hjälper de som för tillfället är svaga. Det där växlar ju (eller?). Och så tror jag också att de svaga hjälper de starka, bl.a. genom att träna dem i empati och samarbete! Jag känner mig mest tillhörig den röda sidan (möjligen också den gröna, men det är lite svårt att få in här i vänster-högersnacket - äsch, för bövelen, har jag valt fel?) och jag vill följa mitt hjärta, ganska oaktat räknenssars sanningar. Visst kan det minst sagt vara ett problem att vilja fördela pengar som inte finns, men då vill jag se tydligare att de inte finns innan vi säger att de ekonomiska naturlagarna hindrar oss människor från att hjälpa varandra. Blåsidan säger gärna utopi om rödsidan. Det stämmer men båda sidorna har starka utopiska drag (som tur är, för politik är både dröm och gråa siffror, inte bara det ena).

Det finns skäl att fråga varför moderater vill sänka t.ex. kommunalskatten med bara en liten fjuttdel. Jag kan kanske respektera åsikten att vi inte ska betala skatt alls, men har svårt att se den avgörande principskillnaden mellan socialdemokraternas skattenivå och moderaternas som ligger ganska tätt under. Om jag var moderat skulle jag ju då lika gärna kunna tänka att man kan höja skatten några uns om skillnaden är liten för den enskilde skattebetalaren men stor för samhället. Eller har de flesta borgerliga väljare verkligen som främsta livscredo att skydda de allra rikaste från att behöva betala några spänn extra i skatt? Jag tror inte det. Sen visar det väl sig ofta att de rikaste är duktiga på att slippa att betala ändå?

Kör inte ett skälvande skattetrycksmässande med mig - de allra flesta av oss i Sverige har det snudd på skämsigt bra ställt. Jag tycker att de är konstiga som går och mal i decennier om att samhället går under om de måste betala skatt och när de sedan drabbas av svåra sjukdomar blir de arga för att vården inte är bättre. Tror de förresten att lönen skulle ha varit densamma om skatterna var lägre? Och skulle de verkligen lägga pengarna på t.ex. sjukförsäkringar? En del vill både ha kakan och äta den.

Och så skäller de på de "bidragsberoende" och glömmer att de själva har fått väldigt höga bidrag, t.ex. till att få städad hemma eller till att bygga ett vägnät som de på ett vårdkrävande, miljöförstörande, näringslivshindrande, demokratiföraktande och kriminellt vis använder som en privat jättelekplats där de tror att de själva är det enda rörliga föremålet. Räkna in alla dominokostnader för den dagliga idiotkollisionen på t.ex. arlandamotorvägen så räcker nollorna ända till Dals Långed. Per dag alltså. Sammantaget står detta för en samhällskostnad som är enorm, och vägnätet har blivit ganska o- eller åtminstone svårbrukbart för de som vill vara laglydiga och överleva när de förflyttar sig med eller utan hjälp av något fordon. Kanske dör de på väg till någon nedläggningshotad kulturskola vars totala skattekostnad under ett år är lägre än kostnaden för EN vardagsolycka på den där arlandasträckan? Det vore klädsamt om signaturen "arg skattebetalare" såg vilka resurser han själv tar i anspråk och vilka onödiga samhällsutgifter han ser som otänkbara att ifrågasätta, innan han gör sig löjlig över folk som "slösar med andras pengar". Detta hälsar en annan arg skattebetalare - jag.

Människan människan. Vi är ett konstigt djur som inte alltid är så helgulligt. Vi är alltid missnöjda över att vi inte har bättre ställt, hur bra vi än har det. Och det måste vara någons fel, någon annans fel att vi inte har ännu mer pengar. En populär instans att skylla på är regeringen och därför vill man ha en ny vart fjärde år eftersom den bara måste vara inkompetent. Då byter man "block". En del som är särskilt upprörda går till missnöjespartier som Sverigedemokraterna utan att tänka så mycket på att de faktiskt är farligt nära nazismen.

Så vill jag säga att jag är sur på att moderater och till och med sossar säljer mina verk. Det är dåligt gjort (i alla fall av de svekfulla sossarna, moderaterna gör kanske i stort sett vad de ska, glöm dock inte det där med att svepande hänvisa till sin ideologi!). Dåligt inte minst för att jag tycker att det är så praktiskt och underbart att betala en massa skatt, så ska nån annan se till att telefonverk, elverk och sånt funkar för mig, så att jag själv slipper bli ekonomiutredare och istället kan fortsätta att spela melodier på trombon så vajjert att en och annan dansar och tjoar, till och med när de är nyktra! Och andra som är experter på annat ska fortsätta att göra det de är bra på. Istället för att ägna livstiden åt att jämföra villkor hos femtioelva snarlika elbolag vilka man f.ö. misstänker redan har samma ägare. Vissa vänstrisar tänker automatiskt på företagare som skurkar. Det gör inte jag. Men skurkar gillar att vara där pengar finns. Stora pengar = stora skurkar = se upp. Även vid statligheter finns pengar och alltså skurkrisk. Kommunistfara? Jag tror i många fall mer på att ha gemensamt ägda verksamheter än att ge ägandeskapet och styrningen till det privata jättekapitalet. Ett nödvändigt gott, sådeså. Fixa samhällsägda hyresrätter! Idag tycker svenska folket att de äger sina bostäder men ofta är det rimligt att snarare se det som att de hyr bostäderna av privata banker. Vi slopar kontanterna och gör det omöjligt att köpa en mjölig potatis utan att använda dessa banker, vilket blir ett svårlöst problem för de som inte accepteras som kunder. Och eftersom det alltid finns en större fisk kommer bankerna att köpas av större företag tills världen har en ensam ägare. Monopol. Se dig omkring! Hur många fristående bilfabrikat finns det i världen idag? Vad kan du göra på internet utan det stora ögat googles inblandning? Inget parti och nästan ingen människa alls tycks se något problem i att avveckla alla möjligheter att klara livet utan att lägga det i händerna på apple eller microsoft och storbankerna som äger oss långt innanför huden. Därför tycker jag illa om alla partier huvudtaget och blir nu sur på allting, jag eldar upp mig och förgasas. Vi är macintorsk. Nej FY, så får man inte sluta en sån här text! Tusenfalt förlåt.

Apropå apple och microsoft förresten, så ÄR det verkligen illa att man försöker avveckla möjligheten att leva utan deras apparater och dataprogram. När t.ex. äldres eller fattigas påstått bristande användning av digitala tjänster diskuteras är det alltid med utgångspunkten att man borde hjälpa dem att använda tjänsterna. Den utgångspunkten är, när den är allenarådande, dålig ur samhällelig synpunkt men också ur allmänt mänsklig. Jag tycker att det är ett brott mot livet att kräva att människor ska använda och kanske till och med köpa en massa fula maskiner som knäppa storföretag har gjort med hjälp av ofta underbetald arbetskraft och miljöförstörande processer. De maskinerna är användbara till mycket men de gör oss människor i stort sett tråkigare - och inte mycket bättre på att spela trombon.

Till sist: Det ska mycket till för att jag ska grunda mitt partival på vem som har framstått som vinnare i den senaste partiledardebatten.

Till yttermera sist: Alla behöver en nejsägare. Jag vill inte att en sida ska totaldominera. Och vid jämvikt: om 51% bestämmer över 49% gäller väl den tanken i minst lika hög grad? Det kan också vara så att den som har klar majoritet blir lite lat och därför har särskilt bra skäl att lyssna till en del förslag och invändningar som den hårt kämpande oppositionen lägger ner framför fötterna. (Romarnas alltså, inte Vercingetorix'). Visserligen har den som bestämmer ett helhetsansvar som oppositionen inte måste ha, men ett beslut bör föregås av allvarligt beaktande av kända giltiga argument.

Vid mina sinnens bruk, och tangenternas/
Dicken Hedrenius, den 4 maj 2014

Kompletterande kommentarer innan valet 2022:

1.

2022 kommer jag bara att rösta på den som delar ut ballonger vid valstugan. Helst virkade.

2.

Uppdatering nu inför valet 2022. Jag har bestämt mig för att åter lägga min röst på S. Vissa saker är jag väldigt sur på, men det är ju så det är med stora partier. För ett tag sedan var jag mycket nära att byta parti men jag kan inte se något alternativ för mig i detta val. Jag tror mest på

ett starkt socialdemokratiskt parti och då måste jag ju vara med och stärka det med min röst. Under de förutsättningar som har varit under innevarande mandatperiod tycker jag att de har lyckats bra med mycket. Får se hur det går med ballonger också.

Det var allt. I morgon kommer hela skriften i ett enda inlägg. /Dicken

P.S. Hu så hemskt. Därinne satt blott hattifnatt vid hattifnatt.

O
O
O
O
O
O
O
O
O
O
O

Myriader av "antingen eller"-människor tror att den misslyckade kommunismen ska skys genom att ge fria händer åt rovkapitalisterna. Det ska den inte alls.